

VÅRKRÄMPOR

Jag gick ut för att möta våren för några dagar sedan, men gick genast in igen. Jag mötte ingen vår, inte just då i alla fall.

För länge sedan fick jag veta, att det skulle göra så ont när knopparna brister, och sällan har väl den visdomen besannats så tydligt som just den dagen. Jag räknade iskallt med att det skulle vara som det var fjorton dagar tidigare då en vårlig värmebölja hade skvalpat runt i min

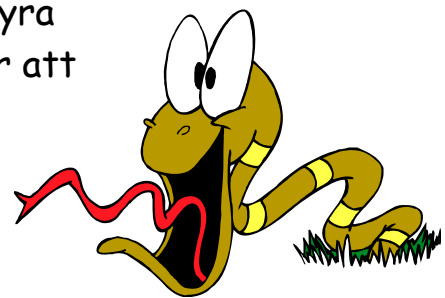
droppande näsa, men hej vad jag bedrog mig.

Vårsolen är bedräglig och inte alltid vänligt sinnad, det ska alla veta. Säg mig t. ex.: Vad ska det vara för mening med att väcka upp myrorna ur deras sköna vintersömn innan det finns något för dem att leva av?

Det är samma elände för igelkotten också. Han måste ju leva på de maskar och skalbaggar som fortfarande ligger med benen i vädret och lider av reumatismen då kylan inte vill ge sig. Och den stackars tusenfotingen, tänk vad den ska frysa om alla sina tår.

I ett stenröse uppe i Ullevigrusgropen, kröp fyra sömniga och gäspande ormar upp ur sängen för att sträcka på benen och börja vänslas lite, och omedelbart blev dom stela som pinnar. Hur i all sin dar skulle dom då kunna få några vårkänslor och börja slingra sej om varann?

Visst måste det väl göra ont om knoppen är som en istapp?

Småfåglarna har det inte bättre dom heller. Nu sitter en talgko på en gren i hasselbusken och skriker sej hes: tji vitt, tji vitt, och mitt emot henne sitter talgoxen på en annan gren och svarar henne: tji pitt, tji pitt...

Så visst gör det ont när våren kommer av sej, och det är brist på svällande knoppar.

© Göte Ingelman
Bildmakare: Bo Hansson